

Det sværeste valg jeg nogensinde har truffet, har været at forlade dig.
Jeg måtte forlade dig, fordi jeg elsker dig.
Fordi det gjorde for ondt at være sammen med dig.
Fordi det var for smertefuldt at blive valgt fra.
Fordi afvisningerne var blevet for mange.
Fordi du ikke kan ændre din adfærd og lære af dine erfaringer – selvom du gerne vil.
Fordi jeg ikke kunne blive hos dig, uden at miste mig selv.

Jeg måtte lade fornuften sejre.
Jeg måtte lytte til min krops signaler, der sagde mig at jeg var ved at bukke under.
Jeg måtte såre vores børn, der dog delvist forstår hvorfor jeg gjorde som jeg gjorde.
Jeg måtte forklare omgivelserne, at jeg ikke gik fra dig fordi jeg ikke elskede dig mere!
Jeg måtte gå, netop fordi jeg elsker dig!
Jeg måtte forlade mit livs kærlighed ... efter mange års tapper kamp og indsats ... fra begge sider.

Du vil aldrig kunne forstå min begrundelse og det er smertefuldt og frustrerende ikke at kunne forklare sig.
For egentlig vil du gerne forstå ...

Du kan ikke huske de mange års forgæves forsøg fra min side på at forklare, at kommunikere, at komme med hentydninger, at stille direkte og konkrete krav, at give dig plads.

Du kan ikke huske mine mange tårer, min fortvivlelse, min sorg, til sidst min resignation.
Det var efter din mening: *"Noget værre pjat – det gider jeg ikke diskutere"*!

Du forstod ikke, at jeg blev ked af at jeg og vores familie blev tilsidesat for en interesse, jeg hele tiden vidste ville vinde i sidste ende. *"Du kan jo bare selv finde noget at gå op i, i stedet for at hakke på min interesse"*!

Du forstod ikke, at tid sammen med dig var blevet smertefuldt og enormt ensomt for mig.
For dig var det noget pjat: *"Jeg er sgu da hjemme hver aften"*!
Og du var hjemme. Men ikke tilstede...

Jeg valgte på et tidspunkt at komme ud blandt andre mennesker. Uden dig...
Mennesker der gad mit selskab og spurgte ind til mine behov.
Mennesker der gad gå en tur. Ikke fordi det blev opfattet som et krav, men alene for hyggens skyld.
Mennesker der gad small-talk. I stedet for at nedgøre dagligdagens små historier.
Mennesker der kunne føre en samtale uden at emnet konstant blev skiftet til egne interesser.
Mennesker der så mig direkte i øjnene!!! Gad at lytte! Gad at se mig...

Det var de samme mennesker, som efterhånden havde undladt at besøge os, da de følte sig afvist af dig.
Når du rejste dig i samme øjeblik de satte sig i sofaen ved siden af dig.
Når du valgte at dyrke din interesse midt i en sammenkomst uden nogen form for varsel.
Når du sad og spillede på din telefon midt i en middag, fordi emnet ikke interesserede dig.
Når du afbrød og skiftede emne – helt umotiveret og uden sammenhæng.
Når din udstråling klart viste, at du ikke gad dem...

Du var ham med en telefon, tablet, pc eller fjernbetjening i hånden når vi sad i sofaen.
At holde mig i hånden eller lægge din arm om mig, var en fysisk pine for dig – som du dog aldrig indrømmede.

At jeg rørte ved dig eller holdt om dig, var en endnu større pine og din udstråling skreg lydløst på at slippe væk.

Du skældte aldrig børnene ud.

Du tog ikke ansvar for deres opdragelse eller trivsel.

Forældremøder, stævner, arrangementer mm. var kun en del af din bevidsthed, såfremt det ikke kulminerede med dine interesser/dit skema/dine rutiner. For slet ikke at tale om alle de små dagligdags ting der skulle ordnes...

Der var jo heller ingen grund til at være to om at gå til forældremøder. Ellers til lægen. Eller på hospitalet.

"Børnene har du jo godt styr på, skat"!

Eller også var det din træningsdag...

eller også var det for kedeligt....

eller det var for koldt ...

eller for varmt ...

eller det tog for lang tid...

eller det var for langt væk...

eller bare noget der ikke interesserede dig.

Lige så lidt du hidser dig op og skælder ud, lige så lidt begejstring kan jeg eller børnene (mennesker generelt) frembringe.

Altid i ligevægt.... lige under bundlinjen.

Aldrig rigtig vred men oftest vældig nedtrykt.

Aldrig rigtig glad og kun virkelig begejstret når snakken går på/om dine interesser.

Jeg gik selv til alle forældremøderne.

Sørgede for pasning ved selv samme, hvis det kulminerede med dit skema/dine rutiner.

Kørte alene hjem fra sammenkomster med ungerne og forsvarede over for mig selv og dem, hvorfor du valgte at blive, i stedet for at tage men familien hjem.

Hentede børn, selvom jeg var syg, da jeg ikke orkede dine kommentarer omkring dine rutiner.

Planlagde mine aftaler ud fra dit skema og dine rutiner.

Aflyste aftaler, hvis du blev for vred, så det ikke gik ud over børnene.

Jeg kunne komme med mange flere eksempler.

Men til hvilken nytte?

Der sidder et lille væsen oppe i dit hoved, ved navn: asperger.

Denne lille fyr springer rundt og ødelægger så meget. For dig. For dine omgivelser. For de mennesker du elsker og egentlig ikke vil gøre fortræd.

Du vil gerne af med ham, men han er for hurtig for dig.

Han er blevet opdaget for sent og har ødelagt for meget.

Han kommer dig alt for tit i forkøbet.

Han får dig til at sige og gøre ting, som er uhensigtsmæssige og sårer andre.

Han har i hvert fald vundet over mig.....

Jeg blev forelsket i et dejligt menneske og jeg har forladt et dejligt menneske.

Et menneske der hver dag prøver at gøre sit bedste.

Et menneske, der hver dag forsøger at opfylde andres behov, dog uden det store held.

Et menneske, der har et kærlighedssprog, jeg ikke kan omsætte.

Et menneske uden filter, men også uden indsigt.

Et menneske, der ikke tager ansvar for sine handlinger.

Et menneske der har forladt mig gang på gang, på gang, på gang... når tilværelsen var svær.

Jeg tog for mere end et år siden ansvar for mig selv og min fremtid.

Jeg forlod dig.

Men der går ikke en dag, uden at jeg er ked af, at den lille fyr oppe i dit hoved ikke kan finde et andet sted at være.

Der går ikke en dag, hvor jeg ikke græder.

Jeg vil altid synes du er et dejligt menneske og jeg vil nok altid elske dig.... Men jeg bliver nødt til at sige det højt og tydeligt (nok mest for mig selv): Farvel min elskede!!!!